SENTINELA

ANUL IV, Nr. 10
7 Martie 1943

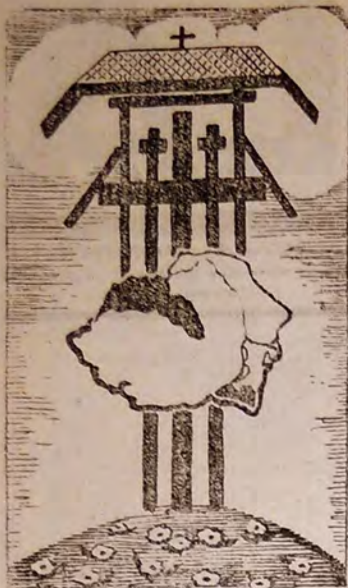
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov C. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

DOROBANŢII ROMÂNI, STÂNCI NECLINTITE ÎN FAŢA DUŞMANULUI

Pentru noi, Românii, primejdia din răsărit ne apare, astăzi, în toată goliciunea ei. Luptând alături de aliaţi pentru cultura şi civilizaţia Europei, luptăm mai ales pentru hotarele noastre, pentru vieaţa şi liniştea căminurilor noastre. Cu toate greutăţile îndurate în această iarnă, trebue să se ştie că inamicul a avut pierderi grozave, că şi-a aruncat în foc ultimele rezerve. Odată cu soarele primăverii va răsări pentru noi soarele victoriei, a victoriei definitive.

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.
Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Legea pământului și a istoriei

Din vechimea cea mai îndepărtată, cântărețul recunoscut al satelor și plaiurilor românești de pretutindeni, ne trimite până în lumina zilelor de astăzi, semnul lui de luptă neînfricată pentru ogorul strămoșesc.

Așa cum zice cântecul:

Cine vrea să ne cunoască
Vie num' asupra noastră
Și așa l-om scărpina
De n'a uita cât lumea...

Aceasta e legea pământului nostru.

Și aceasta, așa cum tot cântecul ne-o spune, cu simplitate dar cu hotărîre, pentrucă:

Țara cere dela noi
Să fim harnici la războiu.

Este lucru știut dealtfel că:

Cine nu-i bun de catană
Nici acasă nu-i de samă...

Iar pe dușmani țara cere să-i lovești:

Cu lemnul stejarului
Din vârful Pietrarului
Până-i vei da dracului
Să și-i ducă 'n țara lui...

Și tot deaceea, despărțiți de vitregia sorții, chiar celor care se iubesc, le-a fost dat adesea să-și trimită peste granițele trecătoare și nedrepte, în loc de cuvinte de dagoste, cuvinte de flacără și de blestem.

Dare-ar Dumnezeu un vânt
Să văd gardul la pământ
Să rămâie numai parii
Spânzură-se 'n ei dușmanii!
Arză-te-ar focul, pădure,
Cu toate lemnele 'n tine
Să rămâie doar stejarii
Unde-au conăoit tâlharii...

Sunt blesteme care s'au împlinit, dealungul istoriei românești, întotdeauna și la vreme.

Și sunt blesteme care se împlinesc și astăzi....

S.

Admirația și recunoștința ofițerilor germani de legătură pentru ofițerii și soldații români

Ofițerii germani de legătură, care duc greul luptelor alături de ofițerii și soldații români, adresează comandamentelor române pe lângă care au fost atașați, cele mai frumoase cuvinte de admirație și recunoștință față de ostașii noștri.

In atac sau apărare, în situații grele ca și în ore de liniște, acești ofițeri de legătură împărtășesc din plin cu ostașii noștri încordările luptei și clipele de răgaz. Sub grindina de obuze și în fața perdelelor de gloanțe bolșevice, frăția de arme româno-germană se sudează tot mai puternic. Iar când ofițerii de legătură germani părăsesc unitățile române pentru ca alții să le ia locul, ei aștern pe hârtie tot ce sufletul lor de războinici și de buni camarazi le dictează.

Iată textul a două scrisori de mulțumire și recunoștință a ofițerilor germani de legătură către comandanții români:

„Dragă camarade Coriolan,

In clipa aceasta am primit dela mult stimatul d. general al dv., brevetul provizoriu al Ordinului „Steaua României".

Comunicați vă rog, d-lui General mulțumirile mele devotate pentru înalta decorație care mi s'a conferit mie pentru datoria mea mică în cadrul Diviziei.

Eu voiu purta această decorație cu mândrie și-mi voiu aminti totdeauna cu drag de ofițerii și soldații români viteji, care, pentru un scop comun, au adus atâtea jertfe.

Știu că toți camarazii germani sunt de aceeași părere și am speranța că acest războiu se va sfârși în curând și ne vom putea reîntoarce cu toții în patrie.

Eu însă am o dorință, ca prietenia cu camarazii români să o port și mai departe și vă rog, dacă drumul dv. vă aduce vreodată în Germania, să nu uitați că eu în orice timp stau la dispoziția dv. și voiu fi foarte fericit dacă ați fi musafirul meu".

Căpitan H. T.

„Prea stimate Domnule General,

Imi trece prin fața ochilor minunat de frumos timpul petrecut în divizia dv. Nici odată nu voiu uita acel timp în care, umăr la umăr cu camarazii mei români, am putut lupta împreună împotriva inamicului comun. In scurtul timp petrecut în această divizie J am avut posibilitatea să cunosc și să prețuesc poporul român.

Il rog pe d-l General să binevoiască să transmită salutări ofițerilor din Statul Major și comandanților de regimente.

Luându-mi îngăduința să-i doresc și pe mai departe noroc de ostaș d-lui General, rămân al dv. cu respectuoase salutări.

Locot. I.".

Cele două scrisori rezumă în totul puternica legătură de arme și de suflet între cele două armate victorioase de pe frontul împotriva comunismului.

Lt. rez. GH. GHEORGHIȚESCU

RAVAȘ PENTRU ION...

De ziua ta, îți scrim, Ioane, răvaș de dragoste curată...
Soldat al Crucii și-al Dreptății ce-ți aperi Neamul și moșia
Să știi că nu-ți mai scrie astăzi măicuța ta inlăcrimată,
Ci îți trimite-urări de bine, măicuța noastră România!..

Născut în luminiș de codru, pe munți cu creștete 'nlbite,
Sau într'un sat pe Bărăganul bătut de arșiță și pară,
In zile grele de restriște, sau zile bune însorite,
Tu ești același pretutindeni, în orișicare colț de țară.

Prin tine glăsuesc strămoșii cu-aceleași glasuri de poruncă
Și neclintit te țin pe brazdă, înfipt cu sârg in veșnicie,
Cu trup de cremene și suflet înalt și aspru ca o stâncă,
Vultur rotind pe zări albastre, imense aripi de mândrie.

Oriunde-ai fi, în orice clipă, tu ești în gândul tuturora
Și ție ți se 'nchină-acuma prinosul nostru de credință.
Prin tine va miji în lume mai luminoasă aurora
Și Țara-și va trimite'n slavă cântarea ei de biruință.

Năprasnicul vârtej de sânge a presărat în drum morminte...
Ion a adormit sub cruce. Dar alt Ion, cu spada'n mână,
Trecu în iureșul izbânzii, purtând stindardul înainte.
Ion nu moare niciodată! El reînvie și-i furtună!..

In țara basmelor frumoase, cu Feți-Frumoși și Sânziene,
Tu treci, Ioane, în legendă și doina-ți cântă vitejia.
Dacă vreodată dorul aprig îți pune-o lacrimă pe gene,
Gândește-te că-aici, departe, te-așteaptă, mândră, România!..

Frt. GHIMBĂȘANU MATEI

FRUMUSEȚEA JERTFEI IN LUPTA PENTRU PATRIE

Iubiți camarazi, religia ne învață că a te dărui pentru binele aproapelui este una din marile porunci ale lui Dumnezeu și ne amintește neîncetat de Mântuitorul Isus Cristos, care s'a jertfit pentru binele omenirii.

Dar, dacă a ne jertfi pentru aproapele nostru, pentru fratele nostru, este un simțământ nobil omenesc, cu atât mai minunată și mai înălțătoare va fi jertfa făcută pe altarul Patriei și al Neamului.

Să nu uităm, dragi camarazi, că viața unui popor nu este doar o înlănțuire de evenimente fericite. Ca și în viața omului, unde zilele bune se petrec cu cele rele, tot așa în viața unui popor există răscruci importante când oamenii trebue să părăsească făgașul de muncă pașnică pentru a lupta împotriva vitregiei ce vine din afară. Atunci, fiecare este dator să alerge în apărarea hotarelor și să facă pavăză cu pieptul său, împotriva cutropitorului care amenință însăși ființa Neamului.

Poporul românesc a cunoscut în cursul veacurilor multe clipe de grea încercare, pe care însă le-a trecut și biruit cu bărbăție, cu jertfă, și cu încredere în viitorul strălucit al Neamului acesta.

Astăzi, poporul românesc se află din nou la o mare cumpănă. Și încă odată— ca de atâtea ori în scurgerea vremurilor— flăcăii noștri au trebuit să-și lase ogoarele, căminele și familia, și să alerge în calea bolșevismului, care după ce ne răpise Basarabia și Bucovina, deabia aștepta să ne cutropească și restul țării. Ca odinioară strămoșii lor, flăcăii noștri au plecat hotărîți să lupte cu bărbăție, cu credință; hotărîți să învingă și să se jertfească. Pentru acești bravi soldați, care au înțeles că sacrificiul lor servește Patriei însăși, moartea, jertfa supremă, nu a fost socotită ca un preț prea mare. Fiecare soldat, fiecare erou, pornit pe câmpul de luptă a înțeles că jertfa lui de sânge este frumoasă fiindcă nu va fi zadarnică. Fiecare ostaș știe că această dăruire a vieții lui va aduce după ea liniștea, va asigura viitorul familiei sale pe care a lăsat-o acasă și va aduce strălucirea și mărirea Patriei. Fiecare soldat știe că jertfa lui de astăzi va constitui mândria generațiilor de mâine și drepturile la viață ale întregului Neam Românesc.

Cu această credință nestrămutată în frumusețea și folosul jertfei lor au luptat bravii noștri ostași pe frontul înghețat și îndepărtat al Rusiei.

S.

O nouă verigă de prietenie între noi și Finlandezi

Zilele trecute „Asociația Româno-Finlandeză“ și-a început activitatea printr'o însuflețită ședință ținută la Ateneul Român.

Se știe că pentru a se putea face apropierea între cultura celor două popoare s'a înființat la București „Asociația Româno-Finlandeză“, și, în același timp, în Capitala Finlandei, Helsinki, a luat deasemenea ființă „Asociația Finlandezo-Română“.

Izvorîte din cele mai curate gânduri de prietenie și admirație, aceste două instituții vor da la iveală, nu numai vitejia cunoscută din acest războiu, dar și comorile ce zac în sufletul celor două popoare prietene.

Despre simțămintele pe care le avem față de eroicul popor finlandez nu mai este nevoie să vorbim.

Acolo, departe spre miazănoapte, unde iarna ține aproape jumătate de an, unde nopțile se lungesc la nesfârșit ca în poveștile copilăriei noastre, trăiește bravul finlandez, apărându-și și astăzi, ca și în trecut, pământurile străbune, presărate cu mii de lacuri, cu uriașe păduri, a căror freamăt se îmbină cu sgomotul sbuciumat al cascadelor. Soarele nu-i așa de blând, nici glia așa de darnică, dar Finlandezul își iubește până la jertfă moșia străveche, iar pentru ea s'a bătut veacuri de-a-rândul, fără să pregete în fața numărului copleșitor al dușmanului.

Când în iarna anului 1939 bolșevicii au atacat mișelește Finlanda, deodată acest mic și viteaz popor a trecut în admirația lumii întregi. Era lupta dintre pitic și uriaș și toate simpatiile mergeau către cel atacat pe nedrept.

Mai era și alt ceva: armata sovietică se știa înarmată până în dinți și făcea proba cu o țară mică, pentru a-și împlini mai ușor poftele nesățioase de cucerire pe care le-a avut întotdeauna Rusia.

Dar buturuga mică răstoarnă carul mare.

Ce a urmat am văzut. Ostașii finlandezi s'au luptat ca leii, făcând de rușine hoardele bolșevice. Astăzi cine zice: finlandez, se gândește numai decât la un strașnic viteaz, un om dintr'o bucată.

Ne amintim și acum de câtă revoltă am fost cuprinși când am aflat despre acest atac asupra Finlandezilor. Din toată inima am fi vrut să le sărim într'ajutor, pentrucă acești oameni luptau singuri. Dar bănuiam că în curând ghiara bolșevică se va întinde asupra scumpei noastre Basarabii, așa cum se întinsese asupra Kareliei finlandeze.

Oare cum se explică taina rezistenței și bravurii poporului finlandez?

Nu este nicio taină.

Din moși, strămoși, acest cinstit popor s'a oțelit în munca aspră a vieții, pentru a face din țara lor înzăpezită, o țară civilizată și liberă. Oameni destoinici, având ca și noi, o frumoasă poezie populară (așa numită Kalevala) căliți în lupta cu natura și-au croit un drum luminos, bazat pe credința în Dumnezeu, dreptate, și în dragostea fără seamă de Patrie.

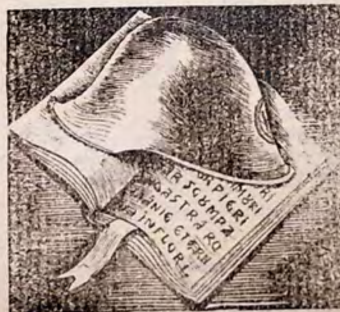
Unirea dintre ei este adevărata taină a țăriei finlandeze. Strânși în jurul bravului Mareșal Mannerheim, au rezistat năvalei sovietice, luptând și astăzi ca niște eroi din poveste. Gândul la viitorul strălucit al Finlandei libere le dă curajul să lupte și să moară.

România și Finlanda sunt sortite să rămână în veci prietene. Cât va trăi un singur rus, gândul lui va fi mereu, la Nord, să pue mâna pe Scandinavia și la Sud, să pue mâna pe Dardanele. In calea lăcomiei moscovite Finlanda și România vor sta mereu paznice neadormite la poarta de răsărit a Europei.

Plătim din greu această misiune de strajă europeană, dar cine are îndatoriri trebue să aibă și drepturi. Europa trebue să ne recunoască aceste mari servicii, mai ales că are tot interesul să fim cât mai tari pentru a putea stăvili puhoiul asiatic. In ziua când noi am cădea s'ar dărâma întreaga civilizație și cultură europeană.

Iată de ce salutăm astăzi cu o vie bucurie frumoasa manifestație româno-finlandeză dela Ateneul Român și considerăm asociația, de curând înființată, ca o nouă verigă de aur, menită să lege și mai strâns frăția de arme dintre cele două popoare.

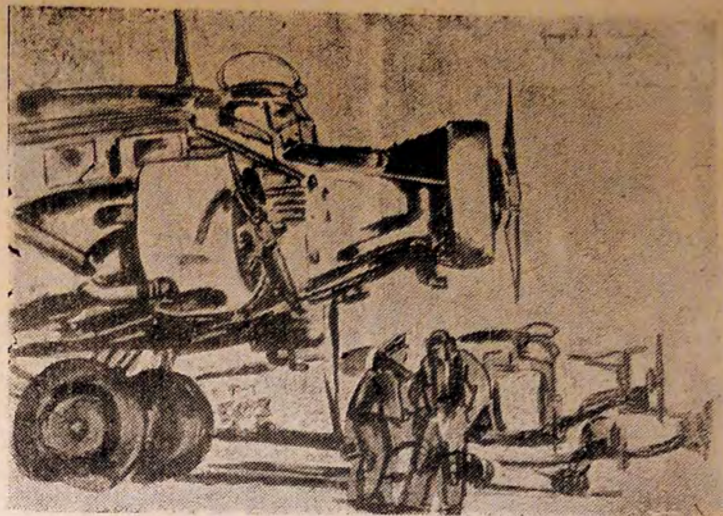
I. VALERIAN

Odă Mareșalului

Figură de medalie și suflet
Cu năzuinți de foc, încoronat;
Pentru ființa neamului și-a
Țării
Te-ai ridicat!
Pentru ființa neamului și-a
Țării
Largi orizonturi de destin ai
despicat...
In Țara' ntunecată de trecut,
Cu 'nțelepciune de apostol și
cu vrere
Zidești al rânduelii început
Și pui balsam pe orișice durere...
Rămâi pilonul drepturilor sfinte
In falnica istorie română;
Du-ți trupele viteze înainte,
Cu spada cruciaților în mână!...

ION NEGRESCU

Schiță de pe front

Acte de bravură pe frontul Donului

Un vârf de avantgardă românească, dintr'un regiment de olteni, compus dintr'un ploton de cercetași călări și un ploton de pioneri, înainta în câmpul de luptă dela Duboskoy.

Pornit dela colhozul Obeleitz, detașamentul condus de sublocotenentul Pietraru, urma firul văii dintre satul Makay și dealul ce înconjura obiectivul atins: colhozul Obeleitz. Era o înaintare prevăzătoare, sigură, liniștită. In fruntea plutonului tânărul sublocotenent cerceta din când în când harta scruta zarea și deschidea drum micului convoi. Către ora 8 dimineața, coloana se oprește. Pe linia orizontului, primele case ale satului Duboșkoy, apar proteguite din flancuri de două înălțimi printre care se strecoară panglica lucie a drumului. La intervale scurte, câte o mitralieră clănțănește gutural, dar pe măsura ce micul detașament inaintează, altele încep să se audă în dreapta.

Micile plotoane românești, executau un început de învăluire a trupelor bolșevice, care se infiltraseră în batalionul de infanteriști slătineni. Inainta însă prea îndrăsneț unul din ele, acela care înainta pe direcția satului Duboskoy, se vedea în primejdia de a fi el însuși învăluit de sovieticii ocupați acum cu retragerea. Tânărul sublocotenent, comandant al micului detașament român, observă însă la timp situația și ia repede măsurile necesare.

Intr'o clipă, plutoanele se împrăștie deoparte și de alta a drumului în trăgători. Camuflat lângă un tufiș, sublocotenentul Pietraru cercetează cu binoclul liziera satului. Inamicul, mult superior numericește și ca putere de foc, foia în jurul caselor din marginea satului, fără să bănuiască existența grupurilor de forțe românești în imediata lui apropiere, iar din direcția nord-vestică a lizierii se retrăgeau, fără grije, forțe infanteriste inamice de tăria unei companii; convoiul era însoțit de cinci căruțe cu muniții.

La un semnal dinainte stabilit armele automate românești încep să bată, iar cele două aruncătoare, să împrăștie schije.

Surpriza a fost desăvârșită și zăpăceala mare. Tânărul comandant al micului detașament românesc, nu era omul care să lase neexploatată o situație atât de frumoasă. După ce încarcă buzunarele cu grenade se aruncă pe un cal, cu îndemânare de vechiu călăreț și pornește în urmărirea dușmanilor.

Aruncă în dreapta și stânga cu dibăcie grenadele, apoi începe să tragă în plin cu pistolul automat; ajuns în mijlocul inamicului, înebunit de spaimă, face adevărate ravagii. Lăsat liber, în frâu, calul se smucește încolo și încoace, saltă printre rândurile dușmane și sforăie ca o tanchetă. Murgul a ascultat toate comenzile și s'a repezit acolo unde vâltoarea era mai mare, ca un adevărat telegar de poveste.

Lupta s'a terminat în câteva minute. Sovieticii care mai scapă lasă pradă tot armamentul; cei 37 prizonieri sunt expediați imediat sub escortă spre postul de comandă al Regimentului. Dar pe când micul detașament ocupa poziția ordonată în fața satului și se organiza în apărare, un agent călare, anunță să sunt urmăriți îndeaproape de un grup de cavaleriști inamici.

Sublocotenentul Pietraru n'are însă timp să se lase surprins de această veste și ordinile pe care le dă sunt scurte și precise

„Adăpostiți caii, armele automate gata pentru deschiderea focului, grenadierii la mine“.

Atitudinea dârză și tonul poruncitor, risipește imediat orice urmă de îndoială. In câteva secunde micul detașament se găsea gata să primească vizita inamicului înfuriat. Pușcașii se ascunseră după grămezile de paie din marginea satului, iar mitraliera caporalului Popa, fusese cocoțată pe acoperișul unui grajd. Celelealte puști mitraliere flancau intrarea drumului în sat.

Când primele grupuri de călăreți dușmani apărură pe spinarea drumului, fură salutate cu o scurtă rafală din partea armelor automate. Pocniturile îi cam sperie puțin, dar după o clipă de șovăială încep să înainteze.

Indrăzneala cavaleriștilor sovietici înfurie pe sublocotenent și se hotărăște să pornească singur la acțiune. De aceea în câteva clipe își încarcă buzunarele cu grenade se înalță curagios din ascunzătoarea în care se afla și se aruncă în șanțul din marginea drumului.

Când primii dușmani incearcă să pătrundă în sat, micile explozive le prăvălesc pe rând avântul. Grupul de forțe inamice se clatină și se împuținează văzând cu ochii. Cei care încearcă să se strecoare pe de lături sunt doboriți la pământ de mitraliera caporalului Popa, care trmite, vifor de gloanțe.

Timpul cât micul detașament a ținut piept cavaleriștilor sovietici, a fost îndestulător ca să poată sosi din urmă ajutoarele necesare pentru a-i scăpa din momentul critic. Peste trei sferturi de oră, întregul grup de cavaleriști inamici era sfărâmat și ultimele unități bolșevice, rătăcite sau pitite prin ascunzători, reduse la tăcere sau capturate.

La apusul soarelui, tânărul sublocotenent raporta comandantului de regiment:

— „Domnule Colonel, toți băieții au luptat foarte frumos!“.

Apoi flăcăii au povestit cu deamănuntul toate isprăvile din această zi.

Cap. t. r. C. NICULESCU-VÂLCEA

Pe frontul finlandez

Sublocotenentul erou Purcariu Stelian

Era în seara zilei de 24 Octomvrie. Mare fierbere în toate sectoarele: drumurile erau pline de mașini de tot felul, dela limuzine elegante până la autocamioane lungi și grele, orășelul era supraîncărcat de tancuri, material de pionieri, trăsuri etc., trupe noi mergeau înainte, pe o lună admirabilă, spre a ocupa poziție

Toată lumea știa că se pregătește ceva, până și Rușii au prins de veste că nu miroase bine și au trimis avioane de noapte pentru a bombarda.

Comandanții de companii și plutoane fuseseră informați din partea comandantului, că în această noapte, sau cel mai târziu mâine, se va da atacul. Ora nu era fixată, căci comandamentul voia să fie o surpriză. Se știa doar atât că, la ora când vor trage Neberwerfurile nemțești mai multe proiectile succesiv, se va deslănțui atacul simultan pe tot frontul.

Toți erau atenți și nimeni nu dormea. La ora 1 noaptea se servește masa caldă, deoarece dacă se începe atacul, cine știe când se va mai putea lua ceva cald.

Ofițerii stau de vorbă și fiecare își dă părerea la ce oră va începe atacul.

— Să știți că la 3 se rupe ața, zice slt. Purcariu Stelian, căci trebue să-i luăm din culcuș, pe neașteptate.

— Eu cred că la 4 vom auzi vaca mugind, zise slt. Mrejeriu Mircea, căci abia atunci se face zi și vedem pe unde trecem.

— Eu am convingerea că numai după 6 se va da semnalul de atac, zise căpitanul Emil Atanasiu, căci până nu vine aviația noastră nu trecem râul. Sublocotenentul Codreanu Coriolan și subofițerul Popa Vasile, surâdeau, căci întrezăreau căci niciunul nu ghicise.

Toți erau nerăbdători, căci așa e omul când se găsește înaintea unor evenimente mari. Frământarea cea mai mare era însă la Compania I, de sub comanda căpitanului Atanasiu Emil, căci ea trebuia să fie avangarda Diviziei în dreapta Baksanului. Ea urma să croiască drum, pentru că celelalte unități să-i urmeze.

Prizonier bolșevic

Dintre toți însă mai nerăbdător era slt. Purcariu Stelian, căci plutonul lui era primul care trebuia să treacă. El dorea ca trecerea să se facă mai de vreme, spre a-și face datoria pe deplin

Trecu ora 3.... nicio mișcare. Se făcu 4 și tocmai se revărsau zorile, dar mereu liniște. Fiecare ținea ceasul în mână și când arătătorul mare se apropia de 12, spre a arăta ore întregi, inimile începeau să bată. Bătu ora 6 dar fu liniște.

Cei din gropi nici nu vedeau cerul senin și soarele cald ce se ridicase sus. Bucuria unei zile atât de frumoase nu-i mai cuprindea; pentru ostașii aceștia nu mai avea nicio importanță nimic din ce era în jurul lor, afară doar de acel tun special nemțesc, care când își deșartă pânticele de cele 6 proiectile deodată, face un sgomot asemănător mugetului unei vaci.

E ora 8 fără 15 minute. Urechile soldaților sunt gâdilate plăcut de zumzet de motor. Acum văd deasupra lor 7, 14, 21.... 100..., dar cine mai poate număra câte sunt de toate. Unele trec de Bakssan, se duc până la Naltschyk, bombardează și se reîntorc.

Soldații sunt exaltați sufletește și deabia așteaptă ca să plece la atac. La ora 8 toate avioanele roiesc deasupra teatrului de războiu. Deodată artileria nemțească trage....

Ca la un semnal, toate gurile de foc varsă proiectile, avioanele se lasă în picaj și toarnă bombe de toate greutățile....

Plutonul slt. Purcariu Stelian a ieșit de mult din adăposturi. Trece pe lângă moara blestemată, se târâie prin tufișuri, ajunge la primul pod făcut de pionierii nemți, îl trece, urmează alte tufișuri, al doilea braț al Bakssanului, un prundiș și al treilea braț — cel mai mare și repede — pe care unii îl trec cu bărcile nemțești, alții prin apă.

In față erau două cazemate care vărsau foc puternic, spre a opri trecerea. Slt. Purcariu Stelian merge înainte, ajunge la cazemate, le distruge, și ia prizonieri pe ciolovecii dintr'nsele. O ia pe malul râului, spre dreapta, spre a cădea în flancul stâng al apărătorilor Kisburunului III. Ajunge acolo, urcă o colină ce domină satul și de acolo se pune cu foc pe cei din sat, care văzându-se amenințați, o iau la fugă. El îi urmărește, când o schijă îl lovește la mână. După ce distrusese 10 cazemate, el este evacuat.

Atacul continuă sub directa conducere a noului comandant, d-l maior Maurer W., căci fostul comandant, d-l maior Isăcescu I., fusese rănit în primele momente ale atacului. Unitatea noastră înaintează mereu alături de celelalte Se cucerește Ceghemul, Naltschyk-ul...

Slt. Purcariu Stelian nu poate să stea la ambulanță, el de îndată ce rana nu-l mai doare se întoarce la unitate, care, între timp se îndrepta spre Dur-Dur, Alagir etc. Pretutindeni e la datorie, în primul loc, unde pericolul e mai mare.

„Crasnaia Armia“ a tătucului Stalin încerca, zi și noapte ca să arunce îndărăt pe ai noștri, dar ei stăteau în gropile reci și umede și de aci secerau pe înfometații care aveau în „traista“ lor drept hrană, păsat de porumb copt în cenușe. Mulți prizonieri spuneau că n'au văzut pâinea de luni de zile și că li se declara că dacă resping pe ai noștri și străpung această vale, atunci vor captura toate alimentele trupelor româno-germane.

In ziua de 15 Noemvrie slt. Purcariu Stelian observă cum pe la flancul stâng al unității se strecoară unul după altul mai mulți cioloveci. Işi dă seama de intențiunea lor de a cădea la postul de comandă și deși el era pe flancul drept, iese din groapă, ia ordonanța și fuge spre a da alarma.

Rușii îl obsearvă și îl urmăresc. Alarma este dată la timp și ei sunt fugăriți. Unul dintre ei trage un glonț dum-dum, care-l atinge în coloana vertebrală pe ofițer.

Rana fiind gravă este evacuat imediat, dar totul era zadarnic. Explozia făcută de glonțul dum-dum, la un loc atât de periculos, îi răpise orice posibilitate de scăpare. Peste două zile el închide ochii pe vecie.

Serviciul înmormântării îi este oficiat de trei preoți și trupul îi este așezat lângă Sf. Altar al Bisericii din Alagir.

Preot cpt. rez. dr. TRAIAN COȘERIU

ODA PONTONIERILOR

S'avântă
In muncă sfântă
Incepe să prindă
Grindă de grindă
Legate vârtos
De brațul vânjos
Al fierului
Și-al pontonierului.
Grinzile grele
Pentru podele
Purtate pe umeri voinici
Negre masive și lungi
In lumina firavă a lunei
Parcă suntem din adâncurile lumii
Brațe au prins
Și țin întins
Pe fruntea apelor de mătase
Podul de vase.

Vremea-și svâcnește pulsul
Apa la vale-și'ndeamnă cursul
Liniștea din jur și zăvoiul
Ne face să uităm războiul,
Parcă un alț hotar ne desparte
Și parcă războiu-i departe, departe!

Pe cerul cu stele aprinse
Deodat' se desprinse
Lumina de sânge a unei comete
Buchetul de maci al unei rachete.

E noapte
Soldații lucrează prin șoapte!
Dar deodată
A prins să bată...
Din loc în loc
Gurile de foc
Prind să răzbune
Și să răsune
Improșcând cerul
Focul și fierul
Din jerbele grele
Cad cioburi de lună și stele.
Văzduhul plin de patimă
Se clatină
De tunete
De urlete
De iad pământul și cerul e plin
Podul plutește puternic și lin.

Din apă
S'adapă
Vârtejuri în uriașe trombe
Ploaia de bombe
Apoi un clocot
Pământu-i un ropot

Soldații 'ncleștați pe oțel
In suflete cu același țel
Intră în veacul ce va să vină
Cu fruntea senină!

Pontonierii cu suflet de floare
In inimi cu soare
Așteaptă să'nceapă
Mai aprig să cânte zăvoiul
Să muște din trupuri războiul.

Din zările triste cerul aprins
Varsă grindină de apocalips
Din pământ țâșnesc
Flăcări ce'nroșesc
Obrajii cerului!

Văzduhul freamătă
Razele caută
Tunurile șmucesc
Pe cer înfloresc
Petale de mac în ninsoare
Proiectile trasoare.

Luminile'npung cerul
Armele-și varsă focul și fierul
E sărbătoare, e bal
In cer și'n arsenal.

Din ce în ce
Vuietul se depărtează și trece
Pierzându-se în noaptea adâncă și rece.

Pe podul întins
Trece în goană
Garnizoană după garnizoană,
Spre răsărit mereu
Să se bată
Pentru cruce și pentru Dumnezeu!

Soldații-și caută fiecare de rostul.
„Pontonieri! La posturi!“.

Sold t. r. GH. ACHIMESCU

„Războiul sfânt ce ducem contra cutropitorilor dela Răsărit, a dus la desrobirea pământului voevodal al Bucovinei-de-Nord și al Basarabiei.

Cu neclintită încredere în puterea de jertfă și în eroismul ostașilor noștri, așteptăm desrobirea fraților noștri de pretutindeni.

NICODIM,
Patriarh al României

Patrulă de vânători de munte

Locotenentul Pană Secăreanu

— „Ei nu sunt morți, sunt numai duși, în sufletele noastre, ei vor trăi deapururi"

Astfel răsuna glasul sonor al comandantului, în tăcerea mută a tunarilor săi, când la poale de Caucaz, într'o bisericuță uitată de lume, un regiment de artilerie își pomenea eroii.

Intr'adevăr, care ostaș nu cunoaște pe locotenentul Pană Secăreanu, deși e venit de curând în regiment. Cui n'are să-i rămâie deapururi crestată în memorie figura-i impunătoare și plină de bunătate. Cine să-l uite pe acel care a murit în primele linii ale infanteriei, cu harta în mână și cu ochii țintă la dușman.

Un om de o rară inteligență, un om turnat din bronz, dârz, încrezător în sine, și în tăria neamului. Idealist, purta în suflet icoana unei Românii din cele trecute vremi, pentru care s'a jertfit pe sine

In primele zile de toamnă ale anului 1942, regimentul ia parte la lupte crâncene. Ca ofițer de legătură, cu infanteria, lt. Pană Secăreanu, în liniile trăgătorilor, conduce focul divizionului său.

Iată cum își amintesc de el ofițerii batalionului, pe care îl sprijinea:

„In serile răcoroase de toamnă, când dușmanul își încerca activitatea în sector, în preajma postului de comandă al maiorului A., Pană, înconjurat de câțiva ofițeri mai tineri începea să vorbească cu hotărîre și apoi cu elan cuceritor, despre durerile neamului nostru și opintirile lui fără seamă. Cine poate uita vraja cuvântului său? Cei care-l ascultau își vor aduce aminte mereu de entuziasmul lui...".

3 Octomvrie 1942. In dimineața de toamnă, soarele binefăcător încălzea cu razele-i palide, batalionul de viteji ai maiorului H., pornit în iureș năpraznic. Un singur gând îi călăuzea pe toți: mereu tot înainte. Intr'un avânt de nedescris, voinicii noștri cucereau pas cu pas primele înălțimi din fată.

Toată rezistența disperată a inamicului a fost zadarnică, batalionul înaintase mult în poziția inamică, mai era jumătate de kilometru până când batalionul va ajunge la obiectivul destinat, până când voinicii noștri vor pune mâna pe satul I, și totdeodată pe comandamentul bolșevic ce se găsea aici.

In iureșul lor de neînfrânt, vitejii nu și-au dat însă seama că flancurile le rămăseseră descoperite. Pe viroage își strecura bolșevicii grupele, cu intenția de a încercui întreg batalionul. Compania din dreapta este contra-atacată din față și din flanc. Voinicii noștri se înfrățesc cu glia și nu dau niciun pas înapoi. In acest timp, restul frontului batalionar, e contra-atacat și el.

In acest moment critic, apare ca o stâncă de granit, la mijloc de valuri, lt. Pană Secăreanu, în mijlocul trăgătorilor dela compania 2-a, energic, le indică tuturor direcția de înaintare, comandă distanțele, pe înălțătoare și ca un brav între bravi, comunică exact și elementele pentru divizion.

Inconjurați de artileriștii săi, patru copii durați din cremene, s'a apropiat de telefonul artileriei, la 50 metri în fața postului de comandă al batalionului, a scos repede harta, și cu creionul prins între degetele fine, a înconjurat cu un cerc roșu, zona în care Rușii aveau baza de plecare. Telefonul sbârnâi nervos. Vocea lui Pană comunică la postul de comandă al divizionului, din gruparea colonelului I. D. D., elementele cu care urma să se deslănțue tragerile de artilerie.

Un glonț vrăjmaș îl găsește la datorie, cu harta într'o mână și cu receptorul telefonului în alta. Lângă el, cad fulgerați caporalul Crăciun Ilie și fruntașul Titu Dumitru. Pană Secăreanu își împlinise destinul.

Batalionul a primit ordin de repliere. Cu elementele ordonate de lt. Pană Secăreanu, divizionul și-a deslănțuit focul său ucigător, împrăștiind moartea și spaima în rândurile păgânilor. Iar el, lt. Pană, a rămas să-și doarmă somnul de veci, alături de soldații lui, pe care i-a iubit ca un părinte...

Dormi în pace, erou al neamului, departe de țara care ai purtat-o în suflet, pe care ai iubit-o și pentru care te-ai jertfit. In mintea noastră vei rămâne mereu, o făclie de veghe și o luminoasă pildă de voință și jertfă pentru Patrie.

Plot. t. r. A. GHERMAN

Româncă torcând

Rânduri din tranșee

Iubita mea soție
Și dragii mei copii
Vă scriu de aici din focul
Grozavei bătălii.

Aflați că până acuma
Sunt tare cât un smeu
M'am învățat cu viața
Și traiul din tranșeu.

Nu'mi pasă când vrăjmașii
Pornesc cu noi la harță
Căci din o sută... zece
Mai scapă doar cu viață.

Isbânda e a noastră
Năvalele sunt fleacuri
Așa ne spun străbunii
Ce-au fost pe aici prin veacuri.

Când văile răsună
Și zarea se hurducă
Să ne privești Marie,
Să ne privești mămucă.

Cum alergăm în salturi
Să cucerim noi cote
Rămân rusnacii fără
Călcâie la ciubote.

Iar când avem repaus
Și-o țâră de răgaz
Ca și la cumetrie
Ii tragem câte-un haz.

Așa că despre mine
Să nu prea duceți grijă
Mă va feri destinul
De gloanțe și de schijă.

Și voi veni acasă
La mine iar în sat
Tot sănătos și sdravăn
Așa cum am plecat.

Soldat THEODOR PUNGĂ

Vânătorii de munte români la atacul unei poziții

DOI CAPORALI EROI

Plecaseră amândoi intr'un senin frumos de toamnă la chemarea sfântă a unității, care-i ducea pentru a doua oară să înfrunte cerbicia dușmanului. Unul din ei, caporalul Găman, la Odesa, fusese martor la atâtea acțiuni frumoase. Celălalt, caporalul Manoilescu, mai vârstnic, nu luase parte la lupte. I-a înfrățit însă soarta acum, la a doua chemare, când mereu în grupul de comandă, au dus aceeași vieață și la greu și la bine.

De amândoi mă leagă amintiri, ce nu pot să se steargă așa ușor. Anul trecut, cu caporalul Găman, singur la un observator ne prinsese un contra-atac inamic. Nu avusesem timpul decât să transmit la baterie să tragă pe opririle dinainte știute și firul se rupsese.

Caporalul Găman, trecut prin multe bombardamente, n'a mai așteptat să-i dau ordin, și a plecat să refacă legătura, care era singura noastră nădejde. Prin ploaia de gloanțe și de brandturi, prin urletul schijelor tunurilor grele, caporalul Găman a reușit să facă legătura. Chirciți apoi într'un adăpost, lângă calea ferată, așteptam cu privirile încordate să se termine iureșul sălbatic al inamicului. Datorită legăturii cu bateria, am putut să continuăm tragerea, și împreună cu celelalte, am oprit îndrăzneala inamicului.

De caporalul Manoilescu mă leagă însă cea mai interesantă scenă din războiul actual.

Plecasem spre seară dela postul de comandă la observator, pentrucă mi se semnalase rachete, ce prevesteau un atac inamic.

Cu caporalul Manoilescu, la pas, dibuind prin bălăriile înalte cât omul, am sosit de îndată la observator. Intrasem nu de mult în poziție și nu luasem cunoștință cu arma bolșevicilor: Katiușa. Ne-a fost dat însă atunci să asistăm la cea mai frumoasă feerie. Limbile de foc ce se ridicau din gurile Katiușelor, urmate de cartușe trasoare și întovărășite de un urlet prelung, ne-a făcut să credem că o parte din sector a luat foc. Caporalul Manoilescu, care deși nu făcuse campania trecută, nu și-a pierdut cumpătul.

A trecut mult de atunci. Uitasem aproape clipele, prin care trecusem. O nouă poziție ocupasem, când sub focul ucigător al inamicului trebuia să intervenim de urgență cu artileria. Infanteria cerea trageri. Inamicul arunca asupra noastră tot felul de proiectile și trăgea cu numeroase arme automate. Legăturile telefonice ale noastre nu rezistară decât 15 minute. Mereu rupte de tirul artileriei și al brandturilor, făcea ca telefoniștii să alerge să le refacă.

Și iată pe cei doi caporali, plecând să refacă firul, pentru ca astfel ajutorul nostru să fie eficace infanteriei Prin ploaia de gloanțe, prin șuieratul schijelor, care nu se distingeau de huetul năprasnic al viscolului, amestecat cu zăpadă, fugeau cei doi caporali să-și împlinească datoria. Dar urletul viscolului, tovarăș parcă cu dușmanul, le-a adus moartea. Preocupați de fir, neputând ghici finitul proiectilelor de al viscolului, cei doi eroi, au fost surprinși de o lovitură a tunului greu, tocmai în momentul când înodau legătura. Firul rece al telefonului a fost înodat și astfel misiunea îndeplinită, dar odată cu aceasta, firul vieții lor a fost rupt. Moartea i-a prins pe amândoi în această atitudine, înfrățindu-i astfel ca și în vieață Fața lor înseninată, zâmbetul din colțul gurii, îți da posibilitatea să le citești mulțumirea că prin moartea lor au salvat o situație gravă.

Unitatea a avut grija să-i îngroape pe amândoi într'un frumos cimitir italian, frați de arme fiind alăturea și pe acest tărâm și să-i propue la cea mai înaltă decorație, care se dă eroilor: „Virtutea Militară".

Slt. rez. FLOREA STĂNCULESCU

Cântec de peste Nistru

Bate vântul peste Nistru, peste șes.
Aur verde, grâu bogat pentru cules.
Tot argintul din licoarea apelor,
Brazdele-mpletite în gura sapelor.
Și-o să povestească peste vremi străbunii
C'au trecut pe-aici barbari mai răi ca hunii.
Au aprins în cale holdele-aurii
Și-au călcat sub cisme mame și copii.
Viile cu sânul plin și greu de rod,
N'au ajuns pentru netrebnicul norod.
Nici hambarele încărcate 'n sus cu grâne
N'au ajuns pentru lăcustele păgâne.
Frații noștri duceau viață grea, de jug,
In Moldova românească dela Bug.
Dar veni o vreme ca un răsărit.
Și peste puhoiul putred, moscovit,
Răsări din nou aprins un colț de soare:
Cea mai mare și mai sfântă sărbătoare.
Astăzi plaiurile toate-s ale noastre.
Ale noastre-s toate florile albastre.
Și în locul vuetului lung, sinistru,
Cântecul s'aude dincolo de Nistru
Unde frații 'ngenunchiați se roagă 'n tihnă
Pentru cei care-au căzut cu fruntea sus.
Dumnezeu să-i aibă în pace și odihnă.
Și pâraele mereu de-acum vor duce
Peste câmpuri spintecate-adânc de plug,
Strigătul ostașilor ce pentru Cruce,
Și-au dat sângele 'n Moldova dela Bug.

CONSTANTIN SALCIA

Piloții noștri cercetează cu mândrie urmele proiectilelor dușmane

CHIPURI DE EROI

Căpitanul Petre Nicoleanu

Plecat voluntar pe frontul Sevastopolului, Căpitanul Petre Nicoleanu, părăsește comanda unui batalion de elevi subofițeri.

La Sevastopol își arată toată priceperea și mai ales întreg avântul său. Cu o companie de tunuri A. T. ai cărei ostași și i-a apropiat cu sufletul său, de oltean, a reușit să se acopere de lauri, în cadrul diviziilor de munte.

Pe muntele Capela, Căpățâna de zahăr, Stânca Roșie, Karlovka, Valea Ciornaia, Bastionul 2 și Balaclava, tunarii lui au fost nelipsiți. Sute de atacuri ale echipelor de șoc și infanterie au fost pregătite și sprijinite numai de compania sa. Și nu era satisfacție mai mare pentru el ca atunci, când, în miez de noapte, după o zi grea și obositoare de atac înverșunat, ne trimetea câte o fițuică, în care deobiceiu scria!

— „Bravo, plotonul 2, —7 cazemate distruse, 5 neutralizate. Felicitat de d-l General. Mulțumește plotonului. Mâine sunt la voi".

In veșnic neastâmpăr prin câmpuri de mine, sub puternice bombardamente de artilerie și brandt-uri, el venea la toate plotoanele răspândite pe un front de 7—8 km; mergea la fiecare tun, unde, felicita, încuraja, dar mai ales, prin prezența lui, entusiasma pe bravii săi tunari, care n'au avut o clipă de liniște, până când cetatea Sevastopolului nu a căzut.

Dar destinul necruțător a vrut să îmbogățească mormintele cimitirului din Backciseray, cu al bravului între bravi, căpitanul Nicoleanu.

In zorii zilei de 21 Iunie 1942, pe când se afla la o recunoaștere, un proiectil de brandt, îl rănește. Revenindu-și, deși este cel mai grav rănit dintre toți, caută să încurajeze pe ofițerul și subofițerul care îl însoțeau, de asemenea serios răniți. Dumnezeu a vrut însă, ca, în momentul când se credea că va fi salvat prin intrarea în spitalul din Bakcisaray, ochii săi să se închidă pentru totdeauna, cu icoana Patriei întregite în față, așa cum o visase.

Noi, cei care am vărsat din sângele nostru pe aceleași meleaguri cu el, nu-l plângem, pe căpitanul nostru drag, ci suntem mândri că am fost sub comanda sa. Din lumea sfântă a eroilor, el primește jurământul nostru, că-i vom urma exemplul său.

De dincolo de mormânt, duhul său sfânt, să ne lumineze sufletele și să ne întărească pumnul, pentru a putea să-i răsbunăm jertfa și să-i urmăm pilda.

Lt. ALEXIANU NICOLAE

Sublt. Dragomir Ionescu

Moții dintr'o Mare Unitate de Vânători de Munte, înfruntând un inamic îndârjit și numeros, și-au dat din plin tribut la victorie în bătăliile de pe valea Abinului, care pentru bolșevici a fost cu adevărat o vale a plângerii.

Sublt. Dragomir Ionescu, ofițer de elită din promoția 1941, era observatorul înaintat al unei companii de aruncătoare Brandt. In zorii zilei de 22 Septemvrie 1942, inamicul dă un atac masiv în fața satului Șapșuscaia, împotriva pozițiilor noastre instalate pe creasta unui deal.

Inamicul venea în valuri. Focurile Brandt-urilor, dirijate de observator, în salve concentrice, nimerea în plin, împrăștiind moartea în rândurile lor. Năvala însă nu se oprea. In spatele observatorului care avea în jurul său doar cinci oameni, era o companie de vânători, în linia I-a.

Inamicul se apropie tot mai mult. Sublocotenentul Ionescu cumpănește situația. Ar putea să se retragă acoperit de focul celor din jurul său, spre pozițiile noastre. Dar nu-l lasă inima. Puhoiul din față e prea mare și trebue oprit. Gloanțele îi șueră pe deasupra capului. Un elev. plot. este rănit. Muniția e pe sfârșite. Intorcându-se către oamenii săi le spune:

„Cine vrea rămâne cu mine"...

Acestea i-au fost ultimile cuvinte. Inamicul la 50 de metri. Cu pistolul mitralieră, de după un copac, începe să tragă calm. Unul peste altul, cadavrele se ridică morman în fața lui. Cele 250 de cartușe se isprăvesc însă repede.

Sublt. Dragomir Ionescu scoate atunci pistolul Bereta și trage înainte. Rușii răriți de gura de foc ucigașe, se culcă la pământ și aruncă grenade. Invăluit în fumul exploziilor, ciuruit de gloanțe, eroul descarcă cel din urmă cartuș în ochii injectați de sânge ai dușmanului ce se năpustea asupra lui, își face cruce și primește lovitura.

Sufletul lui brav s'a dus în lumea unde nimeni nu cuvântă, dar pilda a rămas vie în inimile ostașilor săi și trece în rândul legendelor frumoase pe care le-au scris cu sânge atâția Vânători de munte, cinstind strămoșeștile noastre virtuți.

Frt. t. r. GRUIA FLORUȚIU

Serg. maj. Ioniță Gheorghe

Observator înaintat al Bateriei 4-a din Regimentul 19 Artilerie, educat ostășește și specializat pentru funcțiunea pe care a împlinit-o până la urmă, a căzut ca un brad trăsnit, în ziua de 9 Noemvrie 1942, închizând sub ploape ultima imagine a Donului.

Dela el ne veneau informații prețioase, ochiul lui experimentat, scruta ca un arab meleagurile din față, identificând cele mai minuscule accidente și apariții, ghicind cu o surprinzătoare iscusință cele mai diabolice deghizări și camuflari ale inamicului dejucând viclenele amăgiri.

Il văd parcă în fața ochilor mei, simplu, bun, neobosit, cu ochii de un albastru de peruzea, care rîdeau odată cu fața lui largă, blondă.

Infrățit cu toți camarazii lui, generos până la risipă, se bucura de viața celor 27 de ani, cu plinătatea obișnuită oamenilor buni.

Dece încerc să chem din umbre, memoria lui și s'o fixez aici, pentru ca să-i tulbur somnul și odihna, după un tumultos capitol de viață a cărui fiecare clipă a fost o dăruire și o închinare Patriei și lui Cristos?

Fiindcă l-am văzut la muncă, veșnic cu aceeași surâzătoare nepăsare și cu o uimitoare neoboseală, scrutând cu ființa încordată, până la orbire. Avea patima lucrului său și bucuria lui cea mare era, când cu vorba ușor peltică și molcomă, putea să anunțe că a mai văzut ceva; și lucrul văzut era într'adevăr ceva, care transmis prin rețeaua de sârme și judecat acolo sus, era greu de consecințe.

Pleca, desprinzându-se ușor de căpitan, până când ajungea în zona tuturor calibrelor. Aci se trântea pe burtă și se târa ca o reptilă mișcându-se ușor înainte.

Loviturile de brandt crăpau într'un fum negru, mitraliera pocnea scurt ca o toacă, glonțul se înfigea în pământ, ridicând o mână de colb. Sergentul major Ioniță Gheorghe, se strecura atent, ca o mașină, ale cărei mișcări sunt sigure.

Intr'o seară, cu vânt iute și pișcător, când soarele neputincios se uita însângerat peste câmpul de bătae, o schijă vibrând ca o coardă la găsit la post, încordat, înfrățit cu binoclu gradat la postul unde camarazii lui infanteriști îl sorbeau cu privirile, plini de nădejde.

Am scris despre sergentul major Ioniță despre acest om, care și-a împlinit cu patimă funcțiunea pentru că am socotit că în felul acesta e bine să aducem prinosul admirației noastre pentru munca lui neprecupețită.

Slt. rez. CEAUȘU I.

Fruntașul Gheorghe Ștefan

Inalt și svelt cu fața rotundă și privirea blajină, așa arăta fruntașul Gheorghe Ștefan. In seara zilei de 19 Februarie se găsea la postul de pândă cu mitraliera lui cu care se înfrățise în atâtea lupte grele duse contra inamicului. Era seară senină și un ger de plesneau copacii. Cu privirea către liniile inamice, Ștefan poate se gândea la cei de-acasă, când vocea comandantului care trecea în ispecție îl făcu să tresară:

— „Ce mai faci Stefane?

— „Să trăiți, mulțumim, sănătos. Ia, aștept pe cioloveci, că poate i-o mai împinge Aghiuță să mai încerce și'n seara asta...

In soara aceea, însă, nu veniră bolșevicii, dar a doua zi, când se crăpa de ziuă inamicul cu forțe numeroase atacă satul pe care-l apărau voinicii infanteriști de pe cele trei Crișuri.

— Cam de vreme o porniră ți, împielițaților, mormăi Ștefan, dând drumul mitralierei să secere.

Lupta se încinse în curând, aprigă, bolșevicii aruncându-se asupra satului în valuri succesive. In toiul luptei, apar pe neașteptate în spatele casei, unde se afla piesa mitralieră, un grup de vreo 20 de rusnaci, care se repeziră cu baionetele asupra lui Ștefan și ai celor doi împrospătători dela mitralieră. Distanța era prea mică pentru a putea să întoarcă arma automată împotriva lor. Fără să mai stea pe gânduri, Ștefan apucă o armă ce-i era la îndemână și urmat de ceilalți doi mitralieriști se aruncă asupra grupului de bolșevici, trei contra douăzeci. Lupta este crâncenă. Cei trei băeți nu se lasă. Viteazul fruntași învârte cu o măestrie nemaivăzută arma transformată în măciucă în mijlocul haitei de fiare însetate de sânge. Cu țestele sfărâmate, bolșevicii se prăbușesc pe rând. loviți de moarte de loviturile care cad cu nemiluita în plin, date cu sete de inimosul voluntar. Unul dintre bolșevici, înfuriat că nu-l poate răpune, îl împușcă pela spate, mișelește. Nu puteau să continue lupta dreaptă cu toate că erau mai mulți decât ei.

Viteazul fruntaș Ștefan se prăbuși fără șoaptă, pe zăpada înghețată.

Când contraatacul regimentului reuși să respingă inamicul din sat de jur împrejurul mitralierei lui Ștefan, zac cadavrele dușmanilor uciși, în mijlocul lor, trupurile neînsuflețite ale celor trei mitraliori stau drept mărturie a eroismului de care au dat dovadă până în clipa morții

St. rez. AUREL M ALICU

STALINGRAD!

Voi, ați avut un singur gând,
In Stalingradul vitejiei...
Voi, ați luptat eroic, toți,
Pentru destinul României!

Din luptă, ați format un crez
Pentru izbânda țării noastre,
Și pe dușmani, i-ați nimicit
In focul drept al luptei voastre!

Scrâșnind din dinți și hotărîți,
Luptat-ați toți, cu vitejie,
Și ați murit victorioși —
Cu mâna încleștată 'n glie!

Eroi, — nemuritori sunteți
In sufletele noastre!
Și toți avem un singur gând:
Acel al răsbunării voastre!

La Stalingrad, ne vom întoarce!
Prin praf, prin pulbere și foc;
Și'n iureș crunt, de răsbunare,
Recuceri-vom loc cu loc!

Și pentru voi, viteji eroi,
Salutul țării vom aduce;
Și'n Stalingrad, vom așeza,
O mare sfântă Cruce!

Md. slt. dr. BUZILĂ

La pescuit de cioloveci

— Și cum zici măi băiete că s'au petrecut lucrurile?

— Uite așa! Eram pe poziție, în linia întâi, cu căruțele de aprovizionare Eu și cu Pătrușca, care știe bine limba rușilor, aveam la căruță și o leacă de rachiu de prună. Aflăm noi că într'o vale sunt câțiva cioloveci, care ne stau ca un ghimpe în coastă.

— Mă Pătrușcă, zic eu, valea asta e destul de adâncă, ia scrie tu, pe un peticel de hârtie că le dăm țuică ca să ne dea armele: „Ia dam tebe vodcu dai mne rujio? (Eu îți dau țuică, dăm pușcă).

Legăm frânghia pe sticla plină și cu o frânghie îi dăm drumul pe râpă la vale. Țineam de capătul frânghiei de parcă eram la pescuit. Când mai era un ceas până la ziuă, îmi zice Petrușcă:

— „Trage măi Vasile frânghia că poate ne-o fi căzut ceva în undiță".

Trag eu și văd că merge anevoe. — Afurisiții de bolșevici legaseră o pușcă în locul sticlei și sub înălțător prinseseră o hârtie.

— *Haroșeia vodcă, dai esciv dva kilo.* (Bună votcă, mai dă-ne două kile).

Legăm repede două sticle și jos cu ele. Cum ajung sticlele la vale, frânghia începu să se miște.

Ciolovecii, ca peștii, pe ele. După un ceas de vreme trag frânghia. In locul sticlelor legaseră o mitralieră și două puști. Pe ele scriseră așa:

Unas esti rujio doite vodcu. (La noi este pușcă, dați-ne țuică).

Este cioloveicilor, zic eu și leg cu Pătrușcă 6 sticle cu țuică. Le legăm bine și scriem pe ele:

Dai nam ceva haroșe (dai la noi ceva fain).

După vreo două ceasuri tragem undița.

Trag eu, trag... Ce să pot! Strig la Pătrușcă.

— Hai măi că, vorba ceia... a căzut crapul ăl mare.

Tragem noi, tragem de ne intrase frânghia prin mâini. Cu chiu cu vai am adunat-o.

Ce să-ți spun, legaseră niște brandturi.

— La voi mai estem votca, scriu ei.

— Las-o mai moale, Vasile, cu bancurile. Trage-l de mânecă, Costică, că ăsta e în stare să spună că i-au legat bolșevicii și un tanc!

—De ce nu mă lăsați, măi băieți, că mai aveam de suit un tun și apoi vă aduceam și un tanc... *Serg. T. Dănc.*

Epistoliile fruntașului Neață

Dă undeva după Front hărțuind Ciolovecii

Marițica Neichii Dragă

Soare Marițico soare pă cer cât o mămăligă pentru o sută dă Teleormăneni cu burta do poște. Dete prea Sfântu ordin dă zi pă regimentu cerului și-i lepădă numai decât don sergent Soare ipingeaua norilor. Să vezi bucurie între frați să te ții chiuituri pă ei că vezi mata asta înseamnă că prea Sfântu ne făcu și nouă dă întâi Martie un Mărțișor. Acu e acu. Numa dă iar ține bocancii pă cioloveci și nu le-ar cădea limba dân gură dă atâta fugă că le-a venit sorocu odată cu don sergent Soare. Parcă mă văd când oi striga odată pă ei fraților o să fi cutremur dă gradu zece la Moscova și o să se dărâme tavanu pă capu lu Stalin și Molotov. Știi tu ce înseamnă primăvara Marițico? Uite parcă simt cum îmi cresc în inimă o mie de smei și când oi vedea primele fire dă iarbă dă bucurie zău dă nu le mănânc. Prea văzui multă zăpada în iarna asta dă parcă și acum mă dor ochii.

A venit primăvara Marițico și don Sergent Soare.

Uraaaaaaaa! Să ne trăiască.

Al Matale care te dorește și mata ziulica întreagă se gândește Don Fruntaș

Neață

PROVERBE

Cumpăna, nepoate,
E bună la toate.

*

Cine își mănâncă sămânța de in,
Cămașa, își mănâncă.

*

Celui cu economie
Suta îi este lui mie.

*

Cine cheltuiește peste ceea ce câștigă,
N'are'n casă mămăligă.

Fiecare singur știe, unde îl strânge opinca.

*

Nu risipi meiul, că anevoie se adună.

*

Omul fără bani e ca pasărea fără aripi, când dă să sboare, cade jos și moare

*

Omul cumplit de toți e clevetit.

*

Cel nemulțumit trăește nefericit.

Strigături

Să jucăm ardelenește
Că și mândra așa voiește
Tot Românul vesel fie
C'om scăpa dela robie.

Chiuește, nu striga,
Să răsune ulița,
Intâi una și apoi două
Că mi-am prins drăguță nouă
Acum ce să fac cu două?
P'aia nouă o iubesc.
P'aia veche o cinstesc,
Că m'a învățat să iubesc.

Cât e țara ungurească
Nu-i ca fata românească.
Când ia brâul și se 'ncinge
Din obraji îi pică sânge.
Trupușoru-i ca paharul
Fața-i albă ca zaharul
Ochii-s negri ca neghina
Gura-i dulce ca smochina

Frunză verde busuioc
Adă-mi fata să ți-o joc,
Să nu uite niciodată
Să mă pomenească odată

Nu ți-o fi badeo păcat
C'aseară te-am așteptat
Tot cu foc și cu lumină
Și cu dor dela inimă

Tot Românul, mic și mare
Să-și amintească fiecare
de Horia, Cloșca și Crișan
Și cum urmașii pe dușman
Pân' la Pesta l-au gonit
Și Neamul ne-au întregit.

Neață camuflat

— Le-am pregătit bolșevicilor niște surprize, dar unde o fi Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Ii vezi frate Stane? Sunt trei! Prea puțini pentru noi! Nu le-au ajuns pesemne mărțișoarele de 1 Martie! Ha', pe ei!

— Copăcel mititeilor! Ați îndrăsnit să vă apropiați de liniile noastre? Ei, stai că vă învăț eu minte! Jos câștile!

— Stai binișor Ivane, nu te clinti, să-ți leg un mărțișor de coadă!

— Și acum... foc! Hai, rupeți pământul, să vedem care ajungeți mai repede în liniile voastre!

Faptele săptămânii

ORDIN DE ZI Nr. 38

din 25 Februarie 1943

In grelele lupte din Caucaz, Divizia 3-a Munte, deși atacată săptămâni la rând de forțe inamice mult superioare și puternic sprijinite de artilerie, care de luptă și aviație, a reușit să sfărâme toate atacurile inamice și să distrugă carele de luptă pătrunse în poziție.

Pentru faptele de arme săvârșite în aceste lupte, Divizia 3-a Munte se citează prin Ordin de Zi pe Armată.

(ss) ION ANTONESCU
MAREȘAL AL ROMÂNIEI
și
CONDUCATOR AL STATULUI

DIN ȚARĂ

MAJESTATEA SA REGINA MAMĂ ELENA a primit Ordinul „Ehrenkreutz Für Deutsche Volkspflege" cu briliante, împreună cu o scrisoare din partea Füehrerului Adolf Hitler, prin d-l baron Manfred von Killinger, ministrul Germaniei la București, în cadrul unei solemnități, la care a fost de față și Suveranul.

FRĂȚIA DE ARME între noi și Finlandezi este bine cunoscută, prin lupta comună dusă împotriva bolșevismului.

Legăturile româno-finlandeze au fost întărite zilele trecute prin înființarea Asociației „Româno-Finlandeze", care, prin artă și cultură, să facă și mai simțită prietenia dintre cele două popoare, care au aceeași misiune de sentinele în fața puhoiului dela răsărit.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE a pus în disponibilitate pe notarul Alexandru Manolache din comuna Hoceni, județul Fălciu, pentrucă a încercat să oprească o parte din ajutorul cuvenit unei femei, soție de concentrat.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

D-L VON RIBBENTROP, ministrul de externe al Reichului, având o însărcinare din partea Füehrerului, s'a dus săptămâna trecută în Italia, unde timp de patru zile a avut mai multe întrevederi cu Ducele și șeful Marelui Stat Major italian.

Cu acest prilej s'a constatat aceeași unitate de vederi care a existat întotdeauna între Germania și Italia, de comun acord cu Japonia și aliații lor, pentru ducerea războiului până la nimicirea dușmanului.

STAREA SĂNĂTĂȚII marelui naționalist indian Gandhi, este destul de gravă, în urma postului de trei săptămâni, pe care l-a ținut drept protest că a fost băgat la închisoare de autoritățile engleze din India. In legătură cu aceasta, marele scriitor englez Bernhard Shaw a declarat ziariștilor că cea mai mare greșeală a guvernului englez este arestarea lui Gandhi. Regele ar trebui să-l elibereze și să-i ceară și scuze pentrucă guvernul său l-a închis. Numai astfel se mai pot salva Indiile engleze.

DUPĂ CUM ANUNȚĂ ziarele, generalul Marshall, actualul șef al Statului Major, va fi numit comandant suprem al armatelor anglo-americane.

Generalul Marshall va fi întâi înaintat la rangul de mareșal, pentru ca să nu aibă un grad inferior mareșalului englez Dill în consiliul militar englez la Washington.

ÎN ZIUA DE 24 FEBRUARIE s'au împlinit 23 de ani dela întemeierea partidului național-socialist. Cu acest prilej s'au adunat la München, locul unde a luat ființă partidul, toți conducătorii național-socialiști, cărora Fuehrerul le-a trimis o proclamație, în care le arată meritele național-socialismului, datorită căruia poporul german va ieși biruitor din lupta contra bolșevismului și iudaismului.

D-L ISMET INONU, președintele republicii Turcești, a ținut o cuvântare, arătând că a făcut toate sforțările pentru a ține Țara departe de războiu. Aceasta nu înseamnă că poate să se culce pe-o ureche.

In acest scop, Turcia se înarmează cu mare grijă, căci este nevoie ca să fie cât mai puternică, spre a se impune.

BIROUL DE INFORMAȚII de războiu american a anunțat că pierderile forțelor armate americane dela începutul războiului sunt de peste 66.000 de oameni.

DUPĂ CUM SE ȘTIE, o parte din flota franceză se găsește în portul egiptean Alexandria. De aceea englezii fac mereu presiuni asupra comandantului flotei ca să le dea vapoarele, dar aceștia rămân credincioși Patriei și Mareșalului Pétain.

PREȘEDINTELE PROTECTORATULUI Boemia-Moravia, d-l doctor Hacha, a făcut un apel către populația cehă, să facă toate sforțările spre a ajuta Germania în lupta contra bolșevismului, căci numai astfel se poate înfăptui o nouă Europă

MONSENIORUL SPELLMAN, arhiepiscopul New-Yorkului, care a făcut o vizită în Italia, după ce a avut câteva întâlniri cu Papa, s'a înapoiat în America.

ÎN CAPITALELE DE JUDEȚ ALE FRANȚEI au avut loc mari întruniri pentru înființarea miliției franceze. Cu acest prilej s'a vorbit despre primejdia comunistă. Deputatul Henriot, la una din aceste întruniri, a spus că Francezii trebue să creadă în victoria germană, altfel vor pieri sub bolșevici.

ȘTIRI DIN LONDRA semnalează că ziarul Daily Mirror publică un articol, în care, între altele, scrie că toate încercările Angliei de a-și asigura respectul și amiciția Americei, au dat greș. Propaganda britanică a dat faliment, fiindcă americanii se plâng de Anglia și de sforțările sale de războiu. Unii americani declară fățiș că ei au dorința să umilească Marea Britanie în epoca de după războiu.

DIN CAUZA marilor pierderi de trupe Stalin a ordonat să alcătuiască batalioane de femei bolșevice care să lupte contra puterilor Axei. In apropiere de localitatea Camișlov se găsește o mare tabără unde sunt instruite aceste bolșevice, chiar fără voia lor.

Gazeta „Sentinela" roagă ostașii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote și alte întâmplări din viața ostășească.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

In unele locuri de pe frontul de răsărit desghețul a început să dea loc la inundații, ceea ce a transformat terenul într'o mocirlă plină de noroi.

Astfel, la capul de pod Cuban, noroiul este în multe locuri până la genunchi, fapt care nu a împiedecat trupele germane să dea mai multe contraatacuri împotriva trupelor inamice concentrate pentru atacuri masive.

In bazinul Donețului, trupele germane se află pretutindeni în atac. Incepând de pe Mius, unde forțele sovietice au început o ofensivă, ce nu a putut fi susținută, și până la vest de Harcov, tot frontul este frământat de lupte grele.

La sud de Izium, trupele germane au cucerit numeroase alte localități, printre care se citează și Barvenkovo. După cum se știe, din acest sector Izium-Barvenkovo, a pornit ofensiva germană din primăvara trecută, după ce toate strădaințele rușilor de a se apropia de Harcov, dăduseră greș.

In prezent, trupele germane se găsesc în atac. Sovieticii opun însă o rezistență foarte îndârjită, dar nu pot face față acestei schimbări de lucruri.

La vest de Harcov se dau lupte grele, în cea mai mare parte corp la corp. Aceasta arată că trupele germane au început să renunțe la defensiva mobilă.

La vest de Harcov și de Kursk, sovieticii atacă cu mare înverșunare. Toate atacurile lor au fost însă zdrobite de rezistența formațiunilor germane, sau de către forțele aeriene germane, care au bombardat cu efect bun toate vârfurile de atac ale sovieticilor, distrugând numeroase care blindate sovietice.

Lupte deosebit de grele se dau în sectorul de Sud-Est al lacului Ilmen, unde bolșevicii au creat un centru de greutate al ofensivei lor. Luptele au înglobat un front larg, începând dela lacul Ilmen, a cărui gheață este teatrul unor lupte sângeroase, peste înălțimile platoului Valdai, până la lacul Seliger și izvoarele Volgei. Evacuarea poziției fortificate Demiansk și retragerea liniilor germane în această regiune, corespunde unei masări de forțe bolșevice, care sunt aruncate neîncetat la atac, sub comanda lui Timoșenko.

Pozițiile germane din acest sector au rămas neclintite din Octomvrie 1941, când pentru prima oară au fost atinse de valul înaintării și ele au fost organizate puternic în adâncime, dispunând și de obstacole naturale extrem de favorabile. Până acum, timp de un an și patru luni, inamicul a pierdut în fața pozițiilor germane din acest sector, cantități enorme de material și de oameni, fără a le putea clinti cu un pas. Se poate afirma că regiunea dela Sud-Est de lacul Ilmen, împreună cu aceea a Rjewului, reprezintă în mod net cele două sectoare în care, dela începutul războiului din Est, gândul bolșevicilor de a obține un rezultat, a fost mai mare și fără să reușească.

Acum inamicul caută să profite de timpul cât mlaștinile și lacurile din această regiune sunt încă înghețate, pentru a răsturna defensiva germană atât de favorizată de pozițiile naturale, și a obține un rezultat strategic în acest sector.

Ultimele informațiuni de pe front, ne arată că atacul german în regiunea Izium a atins pe un front larg Donețul central.

De asemeni, la răsărit de Slaviansk și în regiunea situată la Nord-Vest de Harcov, diviziile germane au urmărit trupele inamice, care se retrag, au încercuit mai multe grupuri de forțe inamice și le-au nimicit.

De asemenea, în cadrul mișcărilor metodice pentru scurtarea frontului, orașul Rjev a fost evacuat. Ariergărzile, care de mai multe zile păstrau singure orașul, s'au desprins de inamic fără să fie observate.

Războiul din Africa de Nord

In Tunisia, forțele Axei fac progrese simțitoare, în sectorul nordic, împotriva forțelor armatei I-a britanice, care țin acest front. Cantitatea prăzii și a prizonierilor crește mereu.

In aceste lupte, iese la iveală lipsa de experiență războinică a trupelor engleze și americane, pentru prima dată angajate, față de forțele germano-italiene, care au la activ o bună practică a războiului modern.

In sectorul sudic a liniei Mareth, armata 8-a britanică nu a mai trecut la operațiuni importante.

După cum vedem, în Tunisia, fronturile de sud și central, iau un caracter tot mai felurit. Pe când în partea de sud luptele se dau mai mult între formațiuni reduse de patrule, în sectorul central se dau lupte între forțe motorizate, deși nu ating o întindere prea mare.

In partea de nord a Tunisiei, trupele Axei sunt mereu în atac și au cucerit unele înălțimi foarte importante, în regiunea Megez el Bab. Forțele terestre ale Axei sunt sprijinite cu efect de formațiunile aeriene, care operează departe în spatele frontului inamic.

Bombardamente

Aviația engleză și americană a continuat să atace teritoriile țărilor axei. Astfel a fost atacat Berlinul, provocându-se pagube și pierderi. In Italia au fost bombardate Palermo, Neapole și alte câteva localități, luate la întâmplare.

C. 61.095. — M. O., Imprimeria Centrală, — București.